

15 DECEMBER 1928

No. 24

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„De Heere zal Zijnen volke sterkte geven, de Heere zal Zijn volk
zegenen met vrede”.

Psalm 29 : 11.

DE ZOON DES MENSCHEN.

Toespraak, gehouden over de radio op Zondagavond 14 October 1928,
door Dr. James E. Talmage van den Raad der
Twaalf Apostelen, te Salt Lake City,
Utah, U. S. A.

(Vervolg).

Een diepere beteekenis.

Duidelijk blijkt, dat de uitdrukking doorwrocht is met een beteekenis die de woorden in gewoon gebruik niet hebben. Er is een diepere beteekenis verbonden aan het feit, dat de Heer deze onderscheidende benaming gebruikte; en dit, zooals reeds gezegd, lag hierin, dat Hij wist, dat zijn Vader de eene en eenigste bijzonderverheerlijkte Mensch was, wiens Zoon Jezus was naar beide geest en lichaam — de Eerstgeborene onder alle andere geestenkinderen van den Vader, de Eenigstgeborene in het vleesch — en daarom, in een beteekenis, die alleen voor hem gold, was en is hij de Zoon van Elohim, den Eeuwigen Vader.

Als geopenbaard aan Enoch den Ziener, is „Mensch der Heiligheid” een der namen waaronder de Eeuwige Vader bekend is; „en de naam van Zijn Eeniggeborene is de Zoon des Menschen, zelfs Jezus Christus”. Voorts vernemen wij, dat de Vader van Jezus Christus zich aldus aan Enoch bekend maakte: „Zie, Ik ben God; Mensch der Heiligheid is Mijn naam; Raadsman is Mijn naam; en Eindeloos en Eeuwige is ook Mijn naam.” — (P. v. G. W. blz. 40.)

De werkelijkheid van de verhouding tusschen Jezus den Zoon

en God den Vader wordt in de Schriften zóó duidelijk te verstaan gegeven, dat dit overtuigend zou moeten zijn voor de ontvankelijke ziel en het ontvankelijke brein. Dat de menschenkinderen waarlijk kinderen van dienzelfden Vader zijn, en dat Jezus Christus de Eerstgeborene der geesten en om die reden onze Oudste Broeder is, wordt evenzoo getuigd.

Als gewone medeburgers.

De Joden loochnenden en ontkenden openlijk, en op oneerbiedigen toon, het Godschap van Christus, omdat hij in hun oogen niet meer dan een mensch was, de befaamde zoon van een timmerman, en zijn moeder, broers en zusters waren hun bekend als zijnde gewone medeburgers. Jezus bevestigde dat hij zijn Vader's voetstappen volgde, zooals zijn woorden getuigen, die hij richtte tot hen, die hem zochten te dooden omdat hij gezegd had: „dat God Zijn eigen Vader was, Zichzelve Gode evengelijk makende. Jezus dan antwoordde, en zeide tot hen: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: de Zoon kan niets van Zichzelve doen, tenzij Hij den Vader dat ziet doen; want zoo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks”. Lees Johannes 5 : 17-23. In een ander vers verklaarde Jezus dat de Vader hem alle dingen getoond had die hij, de Vader, gedaan had. In verband met dezelfde gebeurtenis verklaarde Jezus: „Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook”.

Het lijdt geen twijfel of Jezus Christus was zich bewust van zijn letterlijk zoonschap tegenover den Eeuwigen Vader; en bovendien dat Hij een weg volgde die leidde naar zijn eigen verhooging, een staat die toenmaals in de toekomst lag, welke levensweg noodzakelijkerwijs degeen was, dien Zijn Vader tevoren had bewandeld. Hij getuigde herhaaldelijk van de meerderheid van den Vader, en verklaarde uitdrukkelijk: „Mijn Vader is meerder dan ik.” - (Joh. 14 : 28.)

Jezus Christus leefde en stierf als een sterfelijk wezen, hoewel hij zich in bepaalde voorname eigenschappen van alle andere stervelingen onderscheidde. Hij heeft den verhoogden staat van het Godschap bereikt, en heeft zijn plaats aan de rechterhand des Vaders verworven. Denk eens na over de beteekenis van zijn woorden: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelve, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelve.” Hetgeen de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen omtrent deze verklaring van den Heer Jezus leert, is door den Profet Joseph Smith als volgt opgesomd: „Zooals de Vader de macht in zichzelve heeft, zoo heeft eveneens de Zoon macht in zichzelve, om zijn leven neder te leggen en het wederom op te nemen; hij heeft dus een lichaam voor zichzelf. De Zoon doet wat hij den Vader heeft zien doen; want de Vader heeft eenmaal zijn leven neergelegd en het wederom opgenomen; hij heeft dus een lichaam voor zichzelf.”

Het groote geheim.

En verder: „God zelf was eens, zooals wij nu zijn, en is een verheerlijkte Mensch, en troont ginds in de hemelen. Dit is het groote geheim. Zoo de sluier nu werd opengescheurd, en de groote God, die deze wereld in haar baan houdt, en die alle werelden en alle dingen door zijn macht in stand houdt, zich zou vertoonen — ik zeg, zoo gij hem heden zien zoudt, zoudt gij hem zien in de gedaante van een mensch — zooals uzelf, in de gansche gestalte, beeltenis en vorm van een mensch; — want Adam werd geschapen naar de eigen gedaante, beeld en gelijkenis van God, en ontving onderricht van hem, en wandelde, sprak en onderhield zich met hem zooals de eene mensch spreekt en zich verstaat met den ander.”

En weer lezen wij: „De Vader heeft een lichaam van vleesch en beenderen, even tastbaar als dat van den mensch; de Zoon eveneens.”

Hoort naar de veredelende waarheid: *De mensch behoort tot de familie van God; wij zijn geboren als nakomelingen van de Godheid.*

Het feit van het voorbestaan of den vóór-sterfelijken staat van den mensch, wordt overtuigend door het geopenbaarde woord beezen. God de Eeuwige Vader is in werkelijkheid de Vader van geesten. Dat velen dezer geesten in hun belichaamden staat meer van menschelijke zwakheid dan van goddelijke afstamming blijk geven, dat zij het aardsche heden aangrijpen met weinig belangstelling voor het hemelsch verleden, en met nog minder aandacht voor de toch grootere mogelijkheden der eeuwige toekomst, spreekt in geen deele tegen de sublieme waarheid dat de menschelijke familie van goddelijke afkomst is.

Wat de schriften verklaren.

De schriften verklaren dat alle dingen, die op aarde bestaan, de mensch inclus, geestelijk waren geschapen vóór zij in aardsche tabernakelen werden belichaamd; in het kort, alle aardsche levende wezens zijn een stoffelijke bekleeding van tevoren-bestaande wezens. Het menschelijk lichaam, voor zoover het normaal, welgevormd en ongeschonden is, geeft een zuiver beeld van den geest.

Een der voornaamste en onderscheidende eigenschappen van het leven is het vermogen van het planten-, dieren- of menschenlichaam om voor zich de natuurlijke elementen te kiezen en aan te wenden, die noodig zijn voor groei en ontwikkeling. Dit geldt evenzeer voor het ongeborn embryo als voor het volwassen individu.

De geest van den mensch is dus in de gelijkenis van zijn goddelijken, Eeuwigen Vader, en in de levensverrichtingen doet hij het

lichaam, wat vorm betreft, aanpassen aan zichzelf. Hoe kan de geest anders dan naar God's eigen beeld zijn, zoo hij goddelijk verwekt en geboren is? Dat het lichaam zich naar den vorm aanpast aan de gelijkenis van een tevoren-bestaanden geest wordt bevestigd in een openbaring aan een vroegeren profeet en ziener, waarin de Heere Jezus Christus, toenmaals in den onbelichaamden staat, zich aan zijn sterfelijken dienstknecht toonde, zeggende:

„Ziet gij, dat gij geschapen zijt naar mijn beeld? Ja, alle menschen waren in het begin naar mijn eigen beeld geschapen. Zie, dit lichaam hetwelk gij nu aanschouwt, is het lichaam van mijnen geest; en den mensch heb ik geschapen naar het lichaam van mijnen geest; en zooals ik aan u in den geest verschijn, zal ik aan mijn volk in het vleesch verschijnen.” — Boek van Mormon, Ether 3 : 15, 16.

Zelfs in den sterfelijken staat.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert dat de geest van den mensch, zijnde uit de Godheid geboren, en het menschelijk lichaam, dat, ofschoon van aardsche samenstelling, toch in zijn volmaakten staat naar God's eigen beeld is, ja, dat de mensch, zelfs in zijn tegenwoordigen en zoogenaamd gevallen toestand, langs erfelijken weg in het bezit is gekomen van trekken, neigingen en krachten, die van zijn goddelijke afstamming getuigenis afleggen, en dat deze eigenschappen dermate ontwikkeld kunnen worden dat hij, zelfs in den sterfelijken staat, in zekere mate goddelijk wordt.

Zoo dit niet waar is, moeten wij een allerbelangrijkste uitzondering gaan verklaren op wat wij als een onschendbare wet der organische natuurl. beschouwen — n.l. dat soort verwekt soort, en dat het voortbestaan der soort overeenstemt met de voorwaarde: „elk naar zijnen aard.”

Wij zien dus, dat wij den mensch moeten beschouwen als een godheid in staat van ontwikkeling, en de Godheid als verhoogde Mensch.

Daartoe gerechtigd door goddelijke openbaring verkondigt deze Kerk dat, overeenkomstig de wet, het kind den staat die de ouders reeds eerder bereikt hebben, bereiken kan, en dat zelfs in zijn sterfelijken toestand de mensch een God in embryo, in de kiem is. Hoe ver in de toekomst dit ook moge zijn, hoeveel eeuwen ook mogen verlopen, hoeveel eeuwigheden ook mogen voorbijgaan eer een individu dat nu sterfelijk is, den rang en de heiligheid van het Godschap zal kunnen bereiken: de mensch draagt toch de mogelijkheden voor zulk een verhooging in zich — gelijk de kruipende rups of de schijn-dooode pop de verborgen mogelijkheid, neen, (behoudens vernietiging), inderdaad de zekerheid in zich houdt van een gevleugeld imago te worden in den vollen glorie van zijn rijpheid.

De krachtige vermaning.

Verder beweren wij, dat in zooverre de gansche natuur, beide op aarde en in den hemel, volgens een schema van vooruitgang werkt, de Eeuwige Vader een vooruitgaand Wezen is; dat zijn volmaking, ofschoon van die grootte dat de mensch haar zich niet indenken kan, niettemin de volgende noodzakelijke hoedanigheid der ware volmaking bezit — n.l. het vermogen om eeuwige vermeerdering te hebben. Dit leidt tot de verheven doch ontzag-wekkende gevolgtrekking dat, misschien achter den horizon der eeuwigheden, de mensch de hoogte van een God zou kunnen bereiken. Maar dit beteekent niet dat hij dan de gelijke zal zijn van de Godheid die hij nu aanbidt, of dat hij ooit de intelligenties opzij zal streven, die hem op den weg der vooruitgang reeds ver vóór zijn; want door zoiets te beweren zouden wij verklaren dat er geen voortgang mogelijk is na een zekeren trap bereikt te hebben, en dat vooruitgang een kenmerk is van slechts lagere organisaties en mindere doeleinden.

Wij gelooven dat er meer was dan het klinken van metaal of het luiden van woorden-schellen in de krachtige vermaning van den Christus aan zijn volgelingen: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader die in de hemelen is, volmaakt is”. - Matth. 5 : 48.

De mensch moet zichzelf kennen, en de goddelijke Ouders waaruit hij geboren is!

Ons geloof ter zake van 's menschen verhouding tot de Godheid is aldus weergegeven: „Zooals de mensch is, was God eenmaal; zooals God is, kan de mensch worden.” — Amen.

 DE LAATSTE BEDEELING. *)

*In het heden zijn de ervaringen van het verleden
bijeengebracht.*

De geschiedenisvorscher ontwaart in de verslagen der gebeurtenissen onderscheidene tijdperken en perioden, en dienovereenkomstig rangschikt hij zijn onderwerpen. Op zichzelf staande feiten en gebeurtenissen kunnen van onmiddellijk belang zijn; doch wanneer zij in onderling verband worden bestudeerd, nemen zij aanzienlijk in beteekenis toe.

Dit geldt evenzeer voor religieuze als voor wereldsche geschiedenis. Op het eerste gebied, hetwelk het verslag van God's directe handelingen met den mensch omvat, benevens het ontvouwen van het Goddelijk plan, waarvan de profetie en haar vervulling getuigt, worden wij getroffen door de onmiskenbare aanwezigheid van een van groote orde getuigend plan tot vooruitgang.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

De Heilige Schrift spreekt van een reeks bedelingen, waarvan elk gekenmerkt wordt door het sprekende feit, dat de mensch van God autoriteit en opdracht ontvangt. Voorbeelden dezer bedelingen zijn die van Adam, van Noach, van Abraham, en van Mozes. Te juister tijd kwam de bedeeeling van het Midden der Tijden, welke haar luister ontleende aan de persoonlijke bediening van onzen Heer Jezus Christus, en deze bedeeeling werd onmiddellijk gevolgd door de Apostolische bedeeeling. Zoowel de Apostelen als Christus voorspelden een grooten, algemeenen afval, een lang tijdperk van geestelijke duisternis, hetwelk gevolgd zou worden door een nieuwe bedeeeling, die zich zou onderscheiden door de herstelling van het Evangelie en het oprichten van de Kerk van Christus op aarde, voor de laatste maal.

De Schriften verzekeren dat de nieuwe bedeeeling alle autoriteit, machten en gaven van vroegere bedelingen in zich moet sluiten; het is dus blijkbaar een tijd van teruggave, van reorganisatie en herstelling. De Laatste Bedeeeling is haar toepasselijke naam, of wel: de Bedeeeling van de Volheid der Tijden. Paulus gaf op krachtige wijze uitdrukking aan de veelomvattendheid van deze periode van herstelling:

„Om in de bedeeeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is.” (Efeze 1 : 10.)

Petrus, zich wendende tot de berouwvolle Joden, die in het hart getroffen waren door hun bewustzijn van schuld, daar zij met des Heeren dood hadden ingestemd, gaf hun hoop op vergiffenis in een tijd, die toenmaals nog ver in de toekomst lag, in den tijd der wederoprichting namelijk, waarvan de profeten hadden gesproken. Denk eens na over zijn ernstige vermaning en zekerheid-gevende belofte:

„Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren. En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is. Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijne heilige profeten van alle eeuw.” (Handelingen 3 : 19-21.)

De Bedeeeling van de Volheid der Tijden is ingeluid. Het Evangelie van Jezus Christus wordt opnieuw op aarde gepredikt, en het Heilige Priesterschap werkt onder directe leiding des hemels in het bedienen der verordeningen zonder welke niemand het Koninkrijk Gods kan binnengaan.

In het jaar 1820 openbaarden God, de Eeuwige Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus zich als belichaamde personen aan Joseph Smith; en uit den mond van den verzezen en verheerlijkten Zaligmaker ontving de jeugdige Profeet de blijde tijding, dat de voorspelde periode der herstelling was aangebroken. Aldus begon de

Laatste Bedeeling. De duisternis van den langen nacht des afvals was verdreven, de heerlijkheid des hemels verlichtte wederom de wereld, de stilte van eeuwen was verbroken en de mensch had wederom de stem van God gehoord.

Bezoeken van andere hemelsehe personen volgden. Johannes de Dooper, die de sleutelen van het Lagere of Aäronische Priesterschap hield, verscheen als een opgestaan wezen aan Joseph Smith en bevestigde op hem de autoriteit om de verordening van den doop tot vergeving der zonden, te bedienen. Petrus, Johannes en Jacobus verordineerden hem tot het Hoogere of Melchizedeksche Priesterschap, hetwelk het Heilig Apostelschap in zich sluit. Mozes bracht de opdracht tot het vergaderen van het verstrooide Israël, naar de aarde. Elia bracht den plaatsvervangenden dienst ten behoeve der dooden. (Zie Maleachi 4 : 5—6.)

De terugkomst van Christus naar deze wereld, om in macht en heerlijkheid te heerschen, zal het groote werk voltooien, zooals de heilige profeten hebben voorspeld. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen roept de wereld toe om acht te geven op de snel wassende teekenen van 's Heeren komst; om zich te bekeeren en gedoopt te worden, welke middelen alleen de zaligheid door Christus doen bereiken. Geef acht op de lankmoedige waarschuwing van den Heer onzen Verlosser:

„Daarom weest getrouw, bidt ten allen tijde, uwe lampen in orde en brandende hebbende, en olie met u, opdat gij gereed moogt zijn als de Bruidegom komt: Want ziet, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dat Ik snellijk kom. Zoo zij het. Amen.” (Leer en Verbonden, afd. 33 : 17-18.)

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE STER VAN DEN KONING.

Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten. Matth. 2 : 2.

Eenigen tijd geleden meldde een krantenbericht dat een zeker geleerde een wetenschappelijke verklaring zocht te geven van „Zijne ster in het Oosten”. Hij was niet de eerste die trachtte op te lossen wat die gids der Wijzen was. Honderden hebben het geprobeerd. En wat zou het baten, gesteld er kwam een oplossing? Niet *wat* de ster was — *waarom* is de vraag.

Onlangs, op een avond, zag ik midden op den weg een roode lantaarn staan. Ik was niet nieuwsgierig of het een olielamp was of een elektrische. Het was een waarschuwingslicht. Het sprak van gevaar. Er was een diepe kuil gegraven. Daar kwam het op aan.

„En ziet, de ster, die zij in het Oosten gezien hadden, ging hun voor.”

De leidstar was hun gids. De Wijzen zochten geen wetenschappelijke verklaring. Zij *volgden*.

De ster leidde naar den geboren Jodenvorst, naar den Christus. Het was de ster van den Koning. Dat legde al het gewicht in de schaal. Dat vereeuwigde haar.

Onze oosterlingen vonden den Christus. Dat interesseert ons. Dat heeft de eeuwen geïnteresseerd, die er sindsdien verlopen zijn. Christus heeft hun bekendheid gegeven. Hij is de groote Held van het verhaal. Hij maakt een dorp, een stal, een kribbe wereldberoemd.

Men hoort soms zeggen, dat dit bestaan de moeite niet waard is. Ziekte, zonde, narigheid alom. Het licht der ster verandert dat allemaal. Jezus Christus heeft het eeuwigheidsstempel gedrukt op het menschelijk leven. Onder het vriendelijk gloriën Zijner starre gaat dit tranendal een schitterende toekomst tegemoet. De heerlijkheid Gods zal haar mettertijd verlichten en het Lam hare kaars zijn. En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen. Openb. 21 : 23 en 24.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

ZENDINGSNIEUWS.

Aangekomen en geplaatst.

Uit Zion zijn op den 28en November j.l. aangekomen de Ouderlingen W. D. Richardson en W. M. Cameron, teneinde in ons land het Evangelie te helpen verkondigen. Ouderling Richardson werkt op heden in Enschedé (O.), terwijl Ouderling Cameron in Den Haag aan den arbeid is.

Verplaatsingen en Benoemingen.

Ouderling F. E. Mitchell, van Goes, is benoemd tot president der Arnhemse gemeente, als opvolger van Ouderling E. H. Anderson Jr.

Voorts zijn verplaatst de navolgende Ouderlingen:

W. H. Perry van Goes naar Rotterdam; L. W. M. Dalebout van Apeldoorn naar Rotterdam; A. L. Richardson van Den Haag naar IJmuiden; E. H. Beus van IJmuiden naar Amsterdam.

Ontslagen.

Ouderling Edward H. Anderson Jr., laatstelijk gemeentepresident van Arnhem, is na een eervolle zending ontslagen en naar zijn tehuis in Californië teruggekeerd. Hij verliet het zendingsveld met de verzekering van veler hoogachting en waardeering voor hetgeen hij in dit land als een eenvoudige, stil werker heeft verricht. Wij wenschen Ouderling Anderson een voorspoedige reis en een behouden thuiskomst in Zion.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

KERSTGEDACHTEN.

Het Kerstfeest is een der feestelijkheden die het meest onze eerbied en liefde waardig zijn. Naarmate iemand ouder wordt, groeien in hem meer en meer de aandacht en de gevoelens voor dezen dag. In de stillere uren van het kalme, diepe denken neigt het brein zich dichter tot de wonderlijke gebeurtenis die der wereld haar eerste Kerstfeest verschafte; en de waardeering groeit. Diep in het binnenste onzer harten wordt een zoete liefde aangewakkerd voor Hem, die kwam om de liefde van onzen Eeuwigen Vader te openbaren en uit te storten.

De Schriften zeggen ons: „God is liefde”. Indien zoo, dan heeft de liefde haar volste openbaring gehad in Jezus Christus. De voor naamste vreugde van het Kerstfeest is, dat het steeds duidelijker aan den mensch den waren aard van God doet zien; en indien God Liefde is, dan, wanneer de ziel met Liefde geroerd wordt, voelt zij een wonderlijke vreugde, en alles wordt door die aanraking veranderd. Een goddelijker liefde zinkt in de harten van de menschen, en hun zielen gaan branden van verlangen om te dienen en goed te doen, en de waarheid in beeld te brengen, die de engelen den herders van Judea toezongen, bijna tweeduizend jaren geleden: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen”.

De Kerstmis is een getij van profetisch idealisme, en tevens een verwerping van het zelfzuchtig leven. Bij het naderen van den verjaardag onzes Heeren gaan mannen en vrouwen, die meerendeels aan zichzelf plachten te denken, hun gedachten op het welzijn van anderen richten. Zelfs de zorgeloozen en onverschilligen worden bezielde door het denkbeeld om anderen te dienen en anderen gelukkig te maken. De gedachte dat het gezegender is te geven dan te ontvangen vindt plaats in harten, die anders niet gewoon zijn om teederheid en welwillendheid aan den dag te leggen. Dit alles openbaart eenvoudig de macht en den verrijnenden invloed van God's groote liefde, die Hem ertoe bracht om aan de wereld den Christus te geven, het grootste aller Kerstgeschenken. Jezus was de gift der Goddelijke liefde. „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren' Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”.

Paulus, sprekende van de geboorte van Jezus, zegt: „Het is de goedertierenheid en de liefde Gods, die zich aan den mensch ver-

toont". De goedertierenheid en liefde Gods hadden altijd bestaan, doch de mensch had ze vergeten in den storm en de duisternis zijner hartstochten; en aldus werd die Liefde voor hem verborgen en ging zij voor hem teloor. De natuur zou den mensch nooit het mysterie of de ware grootheid van God's liefde kunnen onthullen. Om die reden werd de Eeniggeborene van den Vader gezonden om den mensch opnieuw den waren aard van God te openbaren.

De geschiedenis van Zijn geboorte, leven en sterven is de trefendste op aarde. Zij openbaart den hoogen afkomst van ons ras, en tevens het blijde lot, dat ons deel kan worden. Zij getuigt van de werkelijke waarheid omtrent het Vaderschap van God en de broederschap der menschen. Jezus van Nazareth onderwees de troostrijke waarheid dat Zijn Vader onze Vader is, en dat wij allen in vervulling van het Goddelijk doeleinde hetzelfde hemelsche tehuis hebben verlaten om naar de aarde te komen. Hij duidde het breede pad aan, dat leidt tot lijden en dood, en vermaande allen die Hem maar hooren wilden, om den rechten, nauwen weg te bewandelen, die naar eeuwige vreugde en verhooring leidt. Zijn woorden zijn zóó duidelijk en eenvoudig, dat allen die den waren weg des levens wenschen te weten, niet kunnen falen Hem te verstaan. Bovendien geven Zijn eigen leven en karakter een volkomen beeld van wat wij moeten doen en waarnaar wij behooren te streven.

Jezus vertelde van een bron van licht en liefde en vrede die niet zal falen, zoo wij haar slechts in de juiste geesteshouding en op de juiste wijze naderen. Zijn leeringen zijn de beste en de meest verhevene die ooit aan de wereld gegeven zijn. In Zijn oog was het leven van elkeen heilig, omdat Hij wist dat wij allen kinderen van denzelfden Hemelschen Ouder zijn. Het verslag van Jezus' leven en leeren is de grootste rijkdom onder de letterkundige voortbrengselen dezer aarde. Geen karakter dat zoo Goddelijk schoon was, is ooit door een menschelijke pen geteekend. In al de verscheidene ervaringen van Zijn aardsche leven was er geen woord of daad die Gode onwaardig genoemd kan worden. Indien Zijn leeringen algemeen aanvaard en gehoorzaamd werden, zouden zij van onze wereld een hemel maken. Waar ook de menschelijke aard in haar beste en edelste gedaante wordt gezien, waar deugd, liefde en waarheid het overvloedigst aanwezig zijn, en waar de beschaving het hoogst is, daar worden de naam en leeringen van Jezus van Nazareth het beste verstaan en in eere gehouden.

Het is zeer gepast, dat het Kerstfeest een getij van verheugenis is. De lof en dankbaarheid onzer harten behooren tot onzen Hemelschen Vader op te stijgen, terwille van de heerlijke gave, Zijn Zoon, en de verlossing, die Hij voor de menschheid heeft teweeggebracht. Jezus was God's liefdegave aan de wereld, en in Hem, en door Hem, en uit Hem, leven wij.

De liefde vult alom het heelal. Zij is even alomtegenwoordig als

God's Geest. Het is de som en de kern van alle eigenschappen der Godheid. De liefde is de gerijpte vrucht van den Goddelijken Aard, en naarmate wij God leeren kennen, in het licht Zijner liefde, zullen wij Zijn aard beter begrijpen. Dan zullen wij ook den waren aard en de bestemming van den mensch leeren verstaan — dat hij naar God's beeld is geschapen, om eens als Hij te zijn. Deze feiten zijn alle in leven en werken van onzen Heer en Zaligmaker geopenbaard. Een studie van Zijn zending zal dit volkomen uitwijzen.

Toen Hij Zijn goddelijke zending aanving, bewoog Hij zich op een gemakkelijke, natuurlijke manier onder de menschen, zonder gerucht of praal, goeddoende aan allen, de zwakken en dwalenden aanmoedigend, den bedroefden en vermoeiden troost gevende. Hij woonde niet ver van de menschen af, niet in majestueuze eenzaamheid, met een sfeer van Goddelijke glorie om zich heen, doch had door Zijn medevoelen deel aan alle levenservaringen. Hij openbaarde de teederste gevoelens voor zoowel verwanten als volgelingen. Door zulks te doen toonde Hij aan, hoe nauw de verwantschap tusschen God en den mensch is, en op die wijze stelde Hij onze alledaagsche menschheid in een waardiger en edeler licht, en gaf Hij der wereld een voorbeeld van die Goddelijke volmaking waarnaar Hij ons allen aanspoort te streven.

Het Kerstfeest dan, is het getij waar wij er in het bijzonder aan herinnerd worden om in nauwer contact te komen met Hem en de liefde van onzen Vader. De wereld is beter en gelukkiger door het terugkeeren van het Kerstgetij. Laat ons het gepast en wijselijk vieren, alle uitersten vermijgend, die met den geest dezer heilige gebeurtenis in conflict zouden komen. Opdat liefde, vrede en blijdschap mochten overheerschen.

Een vroolijk, gelukkig Kerstfeest voor U allen.

JOHN P. LILLYWHITE.

PRESIDENT HEBER J. GRANT.

Les voor de Zondagsschool. — Eerste Middelbare Afdeling.

Heber J. Grant, de zevende en tegenwoordige Profeet, Ziener en Openbaarder voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is de zoon van Jedediah M. Grant en Rachel Ridgeway Ivins, en werd op den 22en November 1856 te Salt Lake City, Utah, geboren. Zijn vader was een der ijverigste Ouderlingen in de Kerk, en zijn moeder een van Zion's grootste heldinnen. Heber J. Grant is de eerste van Utah's zonen, die met het hooge ambt van President der Kerk vereerd is. Hij werd gedoopt toen hij bijna acht jaren oud was. Zijn zaken-training, zoowel als zijn schoolonderricht, kreeg hij door strenge inspanning en vastberadenheid, als jongeman o.a. op de Deseret (nu Utah) Universteit. Een student in den dop is hij nooit geweest, hetgeen te wijten

was aan een hevige hoofdpijn, waaraan hij in zijn jeugd meestentijds leed, hetwelk weer zijn oorzaak vond in zwakte van de oogen. Wanneer hij echter zijn zinnen op een zaak gezet had, waren er weinigen die hem overtroffen. Een zijner voornaamste eigenschappen is n.l. vasthoudendheid. Hij had weinig belangstelling voor de studie zoolang er zich niet iets voordeed dat een vast voornemen bij hem wekte, en in zulke gevallen dacht hij eerst den te volgen weg uit, nam vervolgens een besluit en ging aan het werk, en rustte nimmer vóór hij als zichtbaar overwinnaar tevoorschijn trad. Dan verloor hij in het algemeen weer de belangstelling voor het onderwerp. Het doel was bereikt, en tenzij zich een nieuwe aansporing voordeed, luwde bij hem de geestdrift. Zoo ging het behalve met de studie, met vele andere zaken. Die kenmerkende eigenschap heeft hij tot nu toe behouden. Het mag n.l. in het algemeen gezegd worden dat hij meer een op-touw-zetter is dan een gestadig ploeteraar, eerder een strijder om den berg te bestormen dan een krijger op effen terrein.

Vele voorbeelden uit zijn leven zouden aangehaald kunnen worden om deze trek in zijn natuur te illustreren. Hij was bijvoorbeeld als schoonschrijver een stumper, en zijn schoolkameraden dreven er den spot mee, totdat hij besloot ze allen te overtreffen. Hij legde de gelofte af, dat hij de prestaties van de besten onder hen in de schaduw zou stellen. Toen begon hij te oefenen en, hoofdpijn of niet, hij hield niet op tot zijn gelofte vervuld was. Nu is hij een der beste schoonschrijvers in den staat Utah. Hij werd hoogleraar in de schoonschrijfkunst aan de Deseret Universiteit en verwierf zich een diploma voor de beste schrijfkunst van het Genootschap voor Landbouw en Fabrieken in den staat Deseret. Zoo ging het met vele andere dingen.

President Grant is in de eerste plaats een zakenman. Hij zou zijn leven ongetwijfeld voor het grootste deel aan geldelijke ondernemingen hebben gewijd, zoo niet de roep tot het Apostelschap (op zijn 26e jaar) zijn levensbaan in een andere richting geleid had. Dit riep in hem het minder op den voorgrond tredende doch niettemin sterkgewortelde godsdienstige gevoel wakker.

Hij deed zijn intrede in de zakenwereld als boodschappenjongen in een verzekeringskantoor. Sindsdien is hij door volhardend pogen en plichtsgetrouwheid van trap tot trap opgeklommen. Zijn streven om zich in het bankbedrijf in te werken verschaftte hem tenslotte de positie van assistent-kassier van Zion's Savings Bank and Trust Co., toen kassier B. H. Schettler op zending ging. Dit deed het verlangen rijzen om president eener bank te worden, welk doel hij bereikte toen hij in 1890 president van de Staatsbank van Utah werd. Deze positie zei hij echter vaarwel toen hij in 1901 op zending werd geroepen naar Japan, om aldaar de deuren voor het Evangelie te openen. Nog vele andere verantwoordelijke ambten heeft hij in de zakenwereld bekleed; de laatste jaren is hij o.a. pre-

sident van de Huis-Brandverzekering Maatschappij van Utah en van de Beneficial Life Insurance Company. Zijn motto is: stiptheid in het nakomen van afspraken en het vervullen van beloften. Zijn maatschappelijke loopbaan is een inspiratie voor elk jongmensch, die zich den weg naar maatschappelijke onafhankelijkheid moet banen, en bewijst dat een rechtvaardig verlangen, een droom, gesteund door volhardend streven, zeker in vervulling zal gaan.

Het volgende trekje uit zijn leven diene nog even ter illustratie hiervan: President Grant's vader stierf toen hij negen dagen oud was, waardoor zijn gezin in armoedige geldelijke omstandigheden achterbleef. President Grant is als jongen werkelijk in armoede grootgebracht. Hij was dol op tooneelvoorstellingen, en daar hij den toegangsprijs van 25 cent (voor de derde galerij) niet kon betalen, verschaftte hij zich toegang door water naar boven te dragen. Hij werd spoedig door zijn plichtsetrouwheid — een leidende trek in al zijn werk — tot de tweede galerij „bevorderd”, hetgeen voor hem een bron van groote vreugde en aanmoediging was. Later, bij officiële gelegenheden, was hij in hetzelfde gebouw vaak een der meest geziene gasten, en stelde men hem gaarne enkele der beste plaatsen ter beschikking.

Laat ons nu onze aandacht richten op President Heber J. Grant als strijder voor het geestelijk heil van zijn medemenschen en van zichzelf. Vóór hij in den zomer van 1901 naar Japan op zending ging, vervulde hij zendingen in de verschillende Ringen van Zion, en verscheidene Staten en Territorien van de Unie, en in Mexico. Met Apostel Brigham Young ging hij naar Mexico toen aldaar nog geen leden woonden. Hun taak was in het bijzonder om het Evangelie bij de Yaqui Indianen te introduceeren. In 1883-84 bezocht hij met Apostel Young de Indianen van de Navajo natie, en de Moquis, Zuni en Pappago Indianen.

In October 1880 (net vóór zijn 24e jaar) werd hij door President John Taylor tot Hoogepriester en president van den Tooele Ring van Zion verordineerd. Daarna ontving hij op den 16en October 1882 (net vóór zijn 26e jaar) het Apostelschap onder de handen van het Eerste Presidentschap en de Apostelen. Op 23 November 1918, na den dood van President Joseph F. Smith, werd Heber J. Grant in den tempel te Salt Lake City door den Raad der Twaalven als President der Kerk ondersteund en terzijde gezet.

President Grant's pogen, zoowel op zaken- als op godsdienstig gebied, werd grootendeels geïnspireerd door zijn sterke liefde voor zijn moeder, wier liefde voor hem, zooals hij pleegt te zeggen, hij niet in woorden kan weergeven.

Behalve andere boeken las hij als jongen van een jaar of veertien het Boek van Mormon door, waarin vooral het leven van Nephi hem trof. Hij bewonderde Nephi's geloof, vroomheid en geduld in droefenis; en Nephi's verklaringen, toen hem gevraagd

werd om naar Jeruzalem terug te keeren teneinde de platen te halen, zijn de leidstaren in zijn leven. (1 Nephi, hoofdstukken 3 en 4.) Ofschoon het niet gezegd kan worden dat hij een groot lezer is, is hetgeen hij gelezen heeft, de moeite waard. Hij tracht altijd de les in zijn lectuur te vinden en probeert deze in zijn leven in practijk te brengen. Hij houdt zeer veel van poëzie en muziek.

President Grant gelooft met hart en ziel in het nut van werkzaamheid, en hij heeft weinig op met jongens of meisjes, mannen of vrouwen, die een hekel aan werken hebben. Hij heeft geen gelegenheid gehad om een vak te leeren, en hij heeft geen speciaal „beroep”. Zijn hoofddoel in het leven is nu om zich op waardige wijze van zijn plichten als President der Kerk te kwijten. Hij houdt het meest van dat soort werk, hetwelk hem als een herder onder de jeugd van Zion brengt. Hij is werkzaam, energiek en vastberaden; en de hindernis moet werkelijk groot zijn om hem de kans op welslagen te ontnemen op eenigerlei terrein waar hij belangstelling voor heeft.

In zijn jeugd werd hem in een patriarchale zegening beloofd, dat hem gevraagd zou worden op een zending te gaan, teneinde het Evangelie te prediken. Hij verwachtte dat hij, zooals Erastus Snow, Joseph F. Smith en anderen, die op vijftien- en zestienjarigen leeftijd reeds zendelingen waren, op jeugdigen leeftijd op zending geroepen zou worden. Doch jaren gingen voorbij en hij werd niet gekozen. „Sommige mijner medewerkers”, zei hij eens tegen wijlen Edward H. Anderson, „werden geroepen, en keerden weer terug, terwijl ik overbleef; en mij volgde steeds een stem, die fluisterde dat ik wel wist dat de Patriarch tegen mij gelogen had, en dat ik mij daarom aan het werk van God behoorde te onttrekken. Ten laatste zei ik bij mijzelf: Ik weet dat het Evangelie waar is, ik heb zoovele getuigenissen ontvangen dat ik er niet aan twifelen kan; en onverschillig hoevele Patriarchen er beweringen mochten gemaakt hebben, die niet waar zijn, ben ik niet van plan mijn geloof schipbreuk te doen lijden en de eeuwige zaligheid te verbeuren terwille van een fout aan de zijde van een Patriarch.” Niet lang nadat hij dit besluit had genomen, riep men hem om over den Tooele Ring van Zion te presideeren en werd de 24-jarige de jongste Ringpresident in de gansche Kerk. Dit bleek tevens de vervulling te brengen van de woorden van den Patriarch, die door den jongen president tot dusver zoo verkeerd waren uitgelegd. Toen de waarheid tot hem doordrong, voelde hij dat hij den twijfel overwonnen had door geloof in God en in Zijn werk. Andere beloften, door de dienstknechten Gods aan hem gemaakt, zijn vervuld, waarin hij temeer aanwijzing ziet dat de Voorzienigheid belangstelling heeft voor de zaken dezer Kerk. Toen hij bijv. nog president van den Tooele Ring van Zion was, beloofde Patriarch John Rowberry hem dat hij tot een der leiders van Israël gekozen

zou worden. In zijn jeugd beloofde Zuster Eliza R. Snow hem in de gave der talen dat hij een der leidende mannen in de Kerk zou worden, terwijl Zina D. Young in het huis van wijlen William C. Staines de uitlegging gaf. Toen hij tot het Apostelschap en later tot het Algemeen Leiderschap der Kerk werd geroepen, traden deze beloften in vervulling.

Broeder Grant's leven is rijk aan ervaringen dat God leeft en gebeden beantwoordt. Om een enkel voorbeeld te geven: toen hij jaren geleden voor blindedarmontsteking geopereerd werd, verzekerde zijn echtgenoot, Lucy, hem, dat hij herstellen zou, welke zekerheid zij na ernstig gebed had ontvangen. Hij had denzelfden indruk gekregen, en geloofde dat hij de moeilijkheid zou overleven. Toen daarom na de operatie de dokter zei dat bloedvergiftiging was ingetreden en dat hij niet langer kon blijven leven, gevoelde hij noch Zuster Grant eenige vrees, doch hadden beiden de volkomen zekerheid dat hij herstellen zou, en hun vertrouwen werd beloond.

Op politiek gebied heeft President Heber J. Grant ook eenige ervaring, daar hij o.a. raadslid van de Territoriale wetgevende vergadering en lid van den gemeenteraad van Salt Lake City is geweest.

President Grant is groot en recht van gestalte, met sprekende gelaatstrekken, die wijzen op energie en doorzettingsvermogen. En, in de woorden van wijlen Edward H. Anderson, „er is geen man in Zion met een meer liefdevol, behulpzaam hart dan Heber J. Grant”.

De eerste raadgever van President Grant is Anthony W. Ivins (76 jaar) en de tweede raadgever is Charles W. Nibley (79 jaar).

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Moderato. TRACY Y. CANNON.

Moderately soft 8 ft. stop.

AVONDMAALVERS VOOR JANUARI 1929

God had ons lief, Hij zond Zijn Zoon
 Christus Jezus, Wiens verzoenend lot
 Ons toont, in 't houden der geboën,
 Den een'gen weg die leidt tot God.

Naspel.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JANUARI 1929.

Psalm 90, Vers 12.

Leer ons alzoo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.

NIEUWS UIT DE ZENDING.

Veel zieken — veel vertrouwen.

Wij hebben de laatste weken verscheidene ernstig-zieken in onze verschillende gemeenten. Niettemin, hoe ernstig de gevallen, en wat de oorzaak van elk daarvan ook moege zijn, er is altijd een lichtzijde, die troostrijk is, en omdat wij zoo gaarne getroost worden, zien wij zoo graag op een lichtzijde van het geval.

De geloovige zielen, wien het lot van de krankten ter harte gaat, wenden zich tot den Grooten Vader om hulp en genezing voor de zieken. De les van nederigheid en vertrouwen in den Juisten Persoon wordt nog eens grondig geleerd. Ziehier een stralende lichtzijde.

De ernstige gevallen die ons ter oore zijn gekomen, willen wij hier even met een enkel woord noemen:

Zuster Lillian D. Lillywhite, de Moeder der Nederlandsche Zending, is kort geleden geopereerd voor een ernstige lichaamsstoring. Ofschoon de toestand zich op den 4en December j.l. zeer gevaarlijk liet aanzien, gaat deze nu gestadig vooruit. In verband met haar ziekte heeft de Zendings-president zijn geregelde bezoeken aan de verschillende gemeenten niet alle kunnen afleggen, doch van nu af aan zullen zijn bezigheden weer den normalen loop hebben.

Ouderling Th. de Vries, een onzer zendelingen, heeft op den 6en December j.l. een operatie voor blindedarmontsteking ondergaan. Op het oogeblik dat wij dit schrijven is zijn toestand vooruitgaande.

Operaties ondergingen eveneens de zusters M. Vreeswijk (Rotterdam) en L. Hess (Amsterdam), en Broeder C. van Beekum Dz. (Rotterdam). Wij vertrouwen op hun voorspoedig herstel.

De toestand van Zuster I. Weckhout, die op den 10en December j.l. te Rotterdam uit een raam van de tweede verdieping in een tuin is gevallen, is naar omstandigheden goed. Zooals de anderen heeft zij den grooten zedelijken steun van de velen, die hun ernstige gebeden voor haar opzenden.

De Hemel zegene onze zieken! Wij zijn vol goeden moed.

KENNISGEVING.

Wij herinneren den abonnee's, die tot nu toe in gebreke zijn gebleven om hun abonnementsgeld voor het jaar 1928 te betalen, eraan, dat dit noodzakelijk is, opdat „De Ster” haar licht-verbreedende zendingsreis kan voortzetten.

DE ADMINISTRATIE.